

آیا در کتاب مقدس به مهاجرت بشر به آسیا، آمریکا و استرالیا اشاره شده است؟

آیا در کتاب مقدس به مهاجرت بشر به آسیا، آمریکا و استرالیا اشاره شده است؟

تاریخ منشاء جوامع بشر از برج بابل آغاز می شود. کتاب مقدس می فرماید: "همه افرادی که از آنان نام برده شد، از نسل نوح بودند که بعد از طوفان در دنیا پراکنده شدند و ملل گوناگون را به وجود آوردند" (پیدایش فصل ۱۰ آیه ۳۲).

طبق گزارش کتاب مقدس، مهاجرت بشر به نقاط دیگر جهان، از شهر بابل در سرزمین شنعار که امروزه عراق نامیده می شود، آغاز گردید. نسل "یافت" به قاره های اروپا و آسیا مهاجرت کرد. نسل "حام" راهی آفریقا شد. اما نسل سام در سرزمین های خاورمیانه ماندگار شد. این شرح کلی از پراکندگی بشر به روایت کتاب مقدس است.

اما این سوال مطرح می شود که آیا مهاجرت بشر به آمریکا در کتاب پیدایش ذکر شده است؟ پاسخ کارشناسان مثبت است. پرسش دیگر آن است که آیا منابع

تاریخی، گزارش کتاب مقدس مبنی بر مهاجرت انسان ها به قاره آمریکا را تایید می کند؟ بررسی محققان و پژوهشگران نشان می دهد که:

۱/ در تاریخ، گزارش مستندی از ورود بشر به آمریکا وجود ندارد.

۲/ روایات مربوط به سکونت بشر در آمریکا، عمدتاً جنبه غیر واقعی و افسانه دارد.

۳/ نسب نامه های معتبر و موثق از اجداد و نیاکان بومیان آمریکا وجود ندارد. هنگامی که از کشف قاره آمریکا سخن به میان می آید، به کاشفان این قاره و اولین نسل های مهاجران که از اروپا آمدند، اشاره می شود. ولی بومیان (ساکنان اصلی) این قاره از کجا آمده اند؟

از گزارش کتاب پیدایش می توان سرنخی از مهاجرت انسان ها به آمریکا به دست آورد. در فصل دهم، ابتدا نسل یافت در لیست قرار می گیرد. یافت، پدر مردمان هند/اروپائی بود که از هندوستان تا سواحل غرب اروپا ساکن شدند.

نسل یافت در ابتدا به سوی شمال رفتند و در نواحی اطراف دریای سیاه و دریاچه خزر سکنی گزیدند: "ماجوج، توبال و ماشک" مردمی که در روسیه و اروپای شرقی سکونت دارند. تردیدی نیست که گروهی از مهاجران به نواحی شرقی سبیری نقل مکان کردند. این منطقه فاصله بسیار کوتاهی با قاره آمریکا دارد و مانند پلی است میان آمریکا و شمال روسیه.

اگر چه شواهد و مدارک موثق از نیاکان اولیه بومیان آمریکا در دست نیست، ولی زبان شناسان دریافته اند که میان زبان بومیان و مردمی که در دوران باستان در سبیری می زیستند، تشابهاتی وجود دارد. هم چنین زبان شناسان کشف کردند که زبان ساکنان باستانی فیلیپین و مالزی با ساکنان سبیری دارای تشابهاتی است.

همان طور که ذکر شد، نسل حام به آفریقا مهاجرت کرد (پیدایش فصل ۱۰ آیه ۶). یکی از پسران حام، "کوش" نام داشت. نسل کوش به دو بخش تقسیم شدند: بابل (منطقه بین النهرین) و اتیوپی (سرزمینی در جنوب مصر).

یکی از فرزندان کوش، شخصی بود به نام نمرود که در دنیا، دلاوری بزرگ و معروف گشت. او با قدرتی که خدا به او داده بود، تیرانداز ماهری شد. از این جهت، وقتی می خواهند از مهارت تیراندازی کسی تعریف کنند، می گویند: "خداوند تو را در تیراندازی مانند نمرود گرداند".

قلمرو فرمانروایی او ابتدا شامل بابل، ارک، اکد و کلنه در سرزمین شنعار بود. ولی بعد کشور آشور را نیز قلمرو خود درآورد و نینوا، رحوبوت عیر، کالج و ریسن را (واقع در بین نینوا و کالج) که با هم شهر بزرگی را تشکیل می دادند، در آن کشور بنا کرد. (فصل ۱۰ آیات ۸-۱۲).

طبق بررسی پژوهشگران، گروهی از نسل کوش به منطقه ای که امروزه هندوستان نامیده می شود، مهاجرت کرده و در کنار رود "گنگ" سکنی گزیدند. با گذشت زمان، عده ای از آن منطقه راهی مالزی شدند. امروزه بخش قابل توجهی از ساکنان مالزی "هندی تبارها" می باشند. برخی از اقوام هندی تبار مالزی نیز به استرالیا نقل مکان کردند و بومیان آن سرزمین را تشکیل دادند.

بدین ترتیب زبان شناسان تبار اصلی ملل را کشف کردند. ویلیام آلبرایت، محقق و باستان شناس مشهور قرن بیستم درباره فصل دهم پیدایش چنین اظهار نظر کرد: "فصل دهم پیدایش، گزارش فشرده ای است از پراکندگی انسان ها. سندی است منحصر به فرد و عاری از خطا و تا جایی که می دانیم نظیر آن در ادبیات باستان حتی در میان یونانیان هم یافت نشده است".